

hogy a békekötés miatt volt valami zavaros megbízatásuk, a különös a dologban az, hogy Hollandia egy ezredet adott melléjük kíséretnek. Kémekek mellé, még angol kémekek mellé adnak a semlegesek katonai kíséretet. Az egész ügy nagyon homályos, volt ott lövöldözés is, meg emberrablás is... Modern békekíséret, ahol a közvetítőket elhurcolják? Vagy valami nagy félreértés történt? Vagy a müncheni merénylet borította fel a szép tervet?

És ha az ellenfelek tényleg ki akarnának békülni, miért titokban? Kinek nem szabad tudni, hogy hirtelen ki is „törhet“ a béke? Talán ez is a magyarázata annak, hogy a Szovjetek fittyet hányva a borzalmas sarki hidegeknek, minél előbb a népkormányt akarják látni Helsinkiben.

Ril

Figyelő

A f ö l d

„A paraszt földéhsége és a munkás kultúrszomja a jövő magyar történelme alapjai“ — írta Juhász Gyula egykor és mondatát ma talán úgy is módosíthatjuk, hogy a paraszt földéhségének kielégülése a feltétele annak, hogy a jövő magyar történelme legyen.

Előttünk egy nagyszerű és emberséges hódítás feladata áll: népünket meghódítani a nemzet egész számára s népünknek utat engedni arra, hogy hazánk földjét meghódítsa a maga számára. Kis népek imperializmusa befelé mutat — és ennek a befelé való imperializmusnak első és talán egyetlen anyagi feladata, hogy engedjék meg a magyar földnek meghódítása a magyar paraszt által, e szép hódítás, melynek nyomán nem prefektusok érkeznek és nem tisztogatás következik, hanem kertek teremnek, porták virulnak ki, házak vidámodnak, arcok gömbölyvednek és kis magyar családok bizakodóbban néznek a jövő elé. Mily tüntetően szép és meghatóan emberséges feladat lenne ez a mai világban, mely csodálatos és magyarnak való feladat, akkor „amikor minden török szakad“ itt ren-

det csinálni ebben a százados kérdésben, melynek társadalmi igazságtalansága annyi történelmi igazságunkat teheti súlytalanná s melynek léte nemcsak népi jólétünket, hanem nemzeti szabadságunkat is veszélyezteti.

Nézzenek magukba a kiváltságosok, vessék ki magukból a régi frázisok mákonyát és fontolják meg egyszerűen a kérdést: mi erősebb bástya mehez időkben: a társadalom egyensúlyozottsága, vagy az előjogok papírfalai? Tartsanak jelkiismeretvizsgálatot, amíg tarthatnak és fontolják meg a merevség és maradiság minden lehető következményeit és gondolják végig, hogy milyen világban élünk, milyen szorítások között, s mennyire teljesedett az utolsó hónapokban minden, ami valószínű volt s mennyire elmaradt mindannak a bekövetkezése, amit valószínűnek tartottak. Nézzenek Európára térképére s benne a kised Magyarországra, mérjék meg a jövő lehetőségeit s ne illúziók szerint! És vonják le a következtetéseket, lehető hirtelenséggel s amit — elég szomorú ez — nem csináltak meg emberségből és előre-

látásból csinálják meg legalább félelemből.

Ideje lenne megérteni, hogy egyetlen időtálló előrehaladás van s ez a parasztoké, akik földet vesznek és szaporodnak. Mert az államhatárok ideiglenesek és módosíthatók, de a népi határok, melyeket erős, földjén álló és ahhoz hű nép tart állandó végvári őrségben, állandóak.

Hazát ad az, aki földet ad. Ezt az egyet soha nem szabadna felednünk. Minél nagyobb próbák előtt áll a kis magyar haza —, annál kevésbbé. Kicsit furcsa és szomorú, hogy a kezdő, nagyon is kezdetleges lépésnél, mely a föld kérdése megoldása körül most indul — a társadalom felső része meglehetősen közönyös, mert nem tudja, hogy az ő bőréről van szó. Pedig valóban az ő dolgáról van szó, ne adja Isten, hogy ezt még nehezebb pillanatokban kelljen belátnia azzal, hogy mikor e kérdés meg nem oldásáról döntött a kérdés tétova és elégtelen orvoslását elégnék tartotta, tulajdonképpen a maga sorsáról döntött. S nem kedvezően. Még van idő, sok azonban már nincsen arra, hogy megoldják bár viharban, amit szélcsőndban kellett volna, hogy rendbehozzák, bár félelemből, amit becsületből kellett volna.

Most általában a vizsga idejét éljük, emberek, rétegek, csoportok vizsgáznak emberségből, magyarségből és e vizsgájuk válaszaiban jövőendő sorsukról döntenek. A magyar társadalom kiváltságosai és szerencsésői is vizsgáznak. A legjobb akarattal sem lehet azt mondani, hogy kitűnően vizsgáznak abból a tárgyból, melyet az idők megértésének és a nemzeti szükségletek ismeretének lehet nevez-

ni. Nem látszók, hogy önként mozdulnának olyasmire, aminek a megítélését most már nemcsak becsület, hanem az ész is parancsolja. Nem hallunk arról, hogy fiók-Széchenyiek akadnának honunk szebb lelkű gazdái közt s ha nem is akadémiát, de legalább egy parasztakadémiához házat ajánl-tak s nem hallunk arról, hogy exponált vidékeken nagybirtokosok telepítenének, vagy telepítésre önként alkalmat adnának. Pedig amíg az alapos földreform teendőit el nem végezték, amíg a magyar nemzet törzsét parasztságát, a magyar haza anyagával, földjével meg nem erősítették, addig nagyon kevéset tettek azért, hogy itt a jövő jobb s egyben magyarabb legyen s a nemzet nagyobb belső szilárdsággal nézhessen a fürgeteg elébe.

Talán nem lesz céltalan 1939. őszén idézni egy tardi birtoktalan földműves gyermekének levelét 1935-ből. Ezt írta: „Hétfőn reggel ettem kocsonyát, délbe káposztát, esie káposztát. Kedden reggel kenyeret, délre kenyeret, estére sós-kamártást. Szerdán reggel kenyeret, délre kenyeret, estére tészta-t. Csütörtökön reggel kenyeret, délre kenyeret, estére tésztalevest. Pénteken délre kenyeret, estére kenyeret. Szombaton reggel kenyeret, délre kenyeret, estére vöröshagymát kenyérral. Tejet nem ettem egész hónapban, mert nincs tehenünk, osztán drága és nincs reá pénz.“

Olvassák ezt és aztán tekintsenek végig Európa híreire. Voltak idők a történelemben, mikor a szociális igazság nem a nemzeti szabadság mellett, hanem az ellen érvényesült.

Szabó Zoltán